

Forfatter: Mynster, Jakob Peter

Titel: BREV TIL: Rahbek, Karen Margrete FRA: Mynster, Jakob Peter (1808-02-11)

Citation: Mynster, Jakob Peter: "BREV TIL: Rahbek, Karen Margrete FRA: Mynster, Jakob Peter (1808-02-11)", i *Breve fra J.P. Mynster*, Gyldendalske Baghaudling (F. Hegel), s. 106. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991707-000-shoot-L001991707000062.pdf> (tilgået 24. juni 2024)

Anvendt udgave: Breve fra J.P. Mynster

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Spiellerup, 11te Febr. 1808.

— Dersom jeg var saa samvittighedsfuld som De, havde jeg rigtignok allerede for længe siden takket Dem for Tilsendelsen af „Rostgaard" *). — Jeg blev meget forbauset, da Aviismanden bragte mig den, thi jeg havde ventet mig den ad ganske andre Veje, og endnu meere forbauset, da jeg saa, hvor stor den er, og forestillede mig, hvor megen Gavn en Mand kan have af en Kone, der har lært at skrive, da han derved kan faae saadanne Værker afskrevne i en Hast, hvilket uhyre Arbejde ikkun Qvinde-Taalmodighed formaaer, men Mands-Taalmodighed ikke — uden for Penge, thi for dem formaaer en Mand alle Ting. Da jeg var begiærlig efter Stykket, kan De let forestille Dem, at jeg strax slugte det, og da jeg er ligesaa dansk som De, fornøjede jeg mig ligesaa meget som De over dets Danskhed. Æmnet er særdeles heldigt valgt fors. 107den nærværende Tiid, og Stykket har mangfoldige gyldne Ord, som det rigtignok er ærgerligt, at vort Publicum lader falde til Jorden. Men hvad gavner det dog de Franske, at de aldrig lade nogen brilliant Replik eller Situation gaae ubemærket forbi? De lade den egentlige Aand des snarere fare over, og det er jeg overbeviist om, at Vore ikke gjøre; som overhovedet den germaniske og nordiske Folkerace er den eeneste, jeg har nogen Kiærlighed for, da jeg sikkert troer, at der er noget Honnet og Godt i den, hvor søvniig og udannet den endog er. Dersom der ikke er meget Godt hos os, saa er der dog heller ingen absolut Modsætning derimod; men der ere Folkeslag, som egentlig ganske maatte extermineres, inden noget Godt kan komme til at boe paa deres Steder. — Fra denne Digression kommer jeg tilbage til Rostgaard, og har aleene at bemærke, at jeg havde ønsket den Anledning, Historien selv giver, benyttet til at lægge noget meere Canaillerie i Christina, hvorved jeg troer, at Stykket vilde vundet, og Christina ikke tabt, ligesaa lidet som Svend Hansen er mindre ærlig, fordi han taler til Fienden som en Strik, eller den „sindige Penelopeja" er bleven mindre anseet, fordi hun bedrog sine Bejlere. Den Afvexling, som derved kunde kommet i Stykkets Tone tidligere, end Svend Hansen bringer den ind, vilde ogsaa tidligere have vækket Tilskuerne, hvilket vilde have været godt for dem, da de derved maaskee tillige vare komne til at skønne meere paa det Øvrige. Imidlertid hører jeg ogsaa, at Publicum allerede anden Aften har været meget koldt ved „Hakon Jarl", hvoraf, for at faae min Besyv indført, Vedkommende kan see, at det ikke aleene er Kirken, der mangler et Publicum, og at Theatret ikke er en allerede florerende Dannelses-Anstalt, men skal vorde det, og just ligesaa nær er Kirken ogsaa. — Jeg har saa mange Parentheser at anbringe, at jeg ikke før har kunnet komme til at anbringe min hjerteligste Tak til Rahbek, og bevidne min Glæde over den virksomme Iver, hvormed han saa utrættelig bliver ved at tage sig af, hvad han tager sig af. —

s. 108Hvad mig selv anbelanget, da er jeg temmelig flittig, og vilde leve vel, dersom jeg ikke uheldigvis i Eftermiddag skulde til Kariise, hvor jeg vil moere mig meget mindre end hjemme, komme meget sildigere hjem end jeg ønsker, og derover i Morgen tære uskicket til at skrive min Prædiken. Dette kan dog kaldes at gjøre Noget til Unytte; og dersom ikke dette Unyttige forestod, skulde jeg skrive dette Brev med meere Glæde. Det gaaer mig ligesom Dem, at jeg ikke har megen Tilbøjelighed til at være ude, og at jeg heller ikke altid er fornøjet med hvad jeg siger og tager mig til i Selskab; er Selskabet kiedsommeligt, saa sover jeg, og synder vel ikke, men kieder mig; er der derimod Liv deri, saa kommer der let altfor meget Liv i mig, og jeg siger Meget, som jeg kun i det Øjeblik meener, og seer ofte enten bidskere eller letsindigere ud, end jeg virkelig er. Imidlertid troer jeg dog, det er godt for os begge, at vi komme ud, og derfor skikker jeg mig deri.
